

Uchwała Nr/2025
Rady Powiatu w Łęcznej
z dnia Października 2025 roku

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Starosty Łęczyńskiego

Na podstawie art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 107 z późn. zm.) oraz art. 227 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 572 z późn. zm.), po rozpatrzeniu skargi Pana Stanisława Ząbkowskiego na działalność Starosty Łęczyńskiego, Rada Powiatu uchwala, co następuje:

§ 1.

Skargę Pana Stanisława Ząbkowskiego z dnia 22 lipca 2025 r. na działalność Starosty Łęczyńskiego uznaje się za bezzasadną, ze względów podanych w uzasadnieniu stanowiącym § 2 niniejszej uchwały.

§ 2.

Uzasadnienie:

Pismem z dnia 22 lipca 2025 r. Pan Stanisław Ząbkowski złożył skargę na Starostę Łęczyńskiego zarzucając mu brak należytej reakcji na wskazane w treści pisma zarzuty dotyczącego pracownika Starostwa Powiatowego Adama Ząbkowskiego.

W skardze Pana Stanisława Ząbkowskiego podniesione zostały następujące zarzuty:

1. Nieprawdziwość oświadczeń majątkowych w zakresie budynku gospodarczego o charakterze rolnym oraz w zakresie wskazywanego w tym oświadczeniu PKD.
2. Łamanie obowiązków pracowniczych poprzez przybywanie w godzinach pracy w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej.
3. Prowadzenie działalności gospodarczej wbrew zakazom ustawowym.

Przewodniczący Rady Powiatu w Łęcznej pismem z dnia 21 sierpnia 2025 r., na podstawie rekomendacji Komisji Skarg Wniosków i Petycji, zwrócił się do Starosty Łęczyńskiego o ustosunkowanie się do treści ww. zarzutów. Pismem z dnia 19 września 2025 r. Starosta złożył wyjaśnienia, a treść tego pisma została przesłana Skarżącemu, który pismem z dnia 30 września 2025 r. ustosunkował się do treści tych wyjaśnień.

Po zapoznaniu się z ww. pismami Rada Powiatu nie znalazła podstaw do zarekomendowania uznania skargi na uzasadnioną.

*Wniosek nie jest przedmiotem skargi
nieopracowano*

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że wyjaśnienia Starosty odnośnie zakresu w jakim dokonał on badania oświadczenia majątkowego uznać należy za prawidłowe. W tym miejscu wskazać należy, że obowiązkiem Starosty jest badanie oświadczenia majątkowego w zakresie terminowości, kompletności i zgodności osiągniętego dochodu z załączonymi zeznaniami podatkowymi (tak: Najwyższa Izba Kontroli w wystąpieniach pokontrolnych ws. P/12/190; strona 16). W tym miejscu podkreślić należy, że organem uprawnionym do badania zarzutu podania ewentualnej nieprawdy w oświadczeniu majątkowym są organy ścigania, bowiem czyn taki stanowić może znamiona przestępstwa o którym mowa w art. 233 § 1 k. k.

Rada Powiatu nie znajduje również podstaw do zakwestionowania stanowiska Starosty w zakresie prawidłowości sporządzenia dokumentacji związanej z ewidencją czasu pracy, a to z uwagi na fakt, że Skarżący nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na wątpliwości co do rzetelności takiej dokumentacji.

Odnosnie prowadzenia działalności gospodarczej to konsekwencją ewentualnego stwierdzenia prowadzenia takiej działalności pomimo zakazu ustawowego powinno być rozwiązanie umowy o pracę w terminie miesiąca od dnia w którym uzyskano informacje o przyczynie odwołania. W związku z faktem, że działalność gospodarcza została z dniem 3 stycznia 2025 r. zawieszona to nie było podstaw do rozwiązania umowy o pracę w czerwcu 2025 r.

Dodatkowo o tym czy pracownik jest uprawniony do wydawania decyzji w imieniu Starosty czy też nie decydujące znaczenie ma upoważnienie znajdujące się m.in. w aktach osobowych pracownika, nie zaś adnotacja widniejąca w oświadczeniu majątkowym. Jak wynika z wyjaśnień Starosty w dokumentacji pracowniczej widnieje jedynie upoważnienie do podpisywania świadectw legalizacji pozyskania drewna, a Skarżący nie zdołał skutecznie podważyć, że co innego wynika z tych akt osobowych. W związku z tym Komisja nie znalazła podstaw do zakwestionowania tej okoliczności.

Podobnie Rada Powiatu nie znalazła podstaw do stwierdzenia, aby doszło do wykonywania działalności pozostającej w sprzeczności lub związanej z zajęciami, które wykonuje w ramach obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność oraz zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy.

Wskazać również należy, że Rada Powiatu nie jest organem właściwym do stwierdzenia zaistnienia samowoli budowlanej czy też organem właściwym do rozpoznawania spraw z zakresu znieważania – o czym wspomina Skarżący w treści pisma z dnia 30 września 2025 r.

Końcowo wskazać należy, że przedmiotem skargi na działania organu administracji publicznej powinno być działanie lub zaniechanie tegoż organu ukierunkowane na stwierdzenie uchybień zmierzających do poprawy funkcjonowania tego organu. W realiach niniejszej sprawy całokształt okoliczności, a w szczególności końcowa część pisma Skarżącego z dnia 30 września 2025 r., wskazuje na próbę przerzucenia prywatnego konfliktu pomiędzy osobami fizycznymi na poziom organu który nie posiada kompetencji do rozstrzygania tego typu prywatnych konfliktów.

Mając powyższe na uwadze uznano skargę za bezzasadną.

§ 3

Upoważnia się Przewodniczącego Rady Powiatu do zawiadomienia osoby wnoszącej skargę o sposobie jej rozpatrzenia.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

